

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 37. Dira fames.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

cem Judæorum millia, & Idumæorum millia quinque explebat. Hæ duæ factiones, inter se quidem divisæ, quando contra Romanos pugnandum uniebantur.

Sæculum I.
A. C. 70.

Titus milite urbi admoto, & facta muri ruina, tertia Maji ingreditur, statimque omnis pars Septentrionalis sub imperio fuit, usque ad vallem Cedron, ubi urbs muro triplici erat circumdata. Quinta die, nova clade muro alteri illata, urbem, quæ nova dicebatur, superat, & ad tertium murum, turrinque Antoniam gradum promovet. Longa ibi mora hærendum fuit, eo quod Judæi, sæpius erumpentes, machinas flammis delerent; tunc Titus singulari clementia animos Judæorum delinire conatus est, misitque ad obsessos Josephum historicum, gratiam oblaturum; sed frustra omnia; nihil Titii benignitas apud obstinatos profecit. Fugientes quosdam de populo, Titus quocunque vellent ire permisit; at Joannes, & Simon custodes ad portas constituerunt, ut nemo evaderet, nec facile dispiciendum erat, num obsessis difficilior fuga, vel obsidentibus in urbem aditus esset.

V. Bell.
c. 21.

V. Bell.
c. 27.

§. XXXVII.

Fames horrenda.

Magna in urbe fames premebat; frumentum erat rarissimum; Seditiosi

T 3

in

Sæculum I.
A. C. 70.

in omnium ædes impetu facto singulos angulos excutiebant, si quid annonæ invenissent, domesticos percutiebant, quod tam diu celassent; si frustra quæsisissent, nihilo secius verberabant, quod non nihil ita occultari suspicarentur, ut inveniri non posset. Si quem vultu vegeto conspexissent, apud eum ciborum abundantiam superesse conjiciebant. Multi occulte suas hæreditates vendebant pro mensura tritici; pauperiores pro mensura hordei. Tunc in secretissimis ædium angulis inclusi, crudum, ut erat, frumentum devorabant; alii coquebant panem, prout magis, minusve fame urgebantur, vel timore. Nullibi mensa aperte parabatur; carnes semi-coctas ex foco, vel quisque ex socii manibus rapiebant, illi enim esca cedebat, qui viribus prævaluisset, postquam famis atrocitas omnem pudorem deleverat. Uxor marito, filius Patri, &, quod maxime insolens, mater proli inter sua brachia deficienti escam subtrahebat, ut propriam famem sedaret, quæ omnem alium humanitatis sensum extinxerat.

Jam nihil Seditiosorum oculos effugiebat; clausæ alicubi fores suspicionem movebant, intus recondi cibaria; ergo foribus arietando perfossis, irrumpentes, si quem manducantem conspexissent, oborto collo ferme bolos reddere cogebant.

Sæculum I.
A. C. 70.

bant. Vapulabant senes, pro panis buccella pugnantes; mulieres, quid manu gererent, abscondentes, capillis trahebantur. Infantes cum frusto panis, cui mordicus inhærebant, sublatis, terræ illidebantur. Tota vero rabie in illos desæviebant, qui bolos deglutiendo eorum adventum prævertissent; tormenta, quibus miseros cruciabant, non magis crudelitate horrenda, quam turpitudine erubescenda erant; & tantæ vexationis causa sæpe fuit, ut panem unum, vel pugillum farinæ prodere cogerentur. Necdum Seditiosos fames extrema premebat, sed penum sibi in longius tempus comportabant. Etiam pauperibus per noctis tenebras cum vitæ suæ periculo collectas herbas eripiebant, per Deum frustra precantibus, ut sibi saltem aliquam earum partem relinquerent, ipsi vero magnum præstitisse beneficium reputabant, si cui non etiam vitam ademissent. Ditiores prodicionis, vel certe desertionis incusatos, morte tollebant. Despoliatos se conquerentes Simon ad Joannem, Joannes contra ad Simonem remittebat. Nullius criminis ratio inter eos habebatur, quam solius injustitiæ, si forte miserorum spolia non æqua lance dividerentur. Tantum in eorum animis propriæ Nationis odium erat, & execratio, ut minus mali hostibus, quam suis optarent, inferrent.

T 4

Tan-

VII. c. 12.

Sæculum I.
A. C. 70.

Tandem eo usque deventum, ut etiam Seditiosorum multi cum armis nocturno tempore egredi cogerentur, ad conquirendas herbas, levandæ fami aptas. Ubi hoc Titus observavit, equites immittebat, qui egressos interciperent; illi autem qui de populo quasi ad pascua exiverant, quamvis vellent, tamen sine pugna dedere se Romanis non audebant, ne, si qui Seditiosorum conspexissent, hanc spontaneam deditioem in uxores, & liberos dira vindicta punirent. Quosunque armatos Romani capiebant, jubente Tito, indiscriminatim crucifigebant; tum ne multitudine captivorum impediretur, tumque obsessis terrorem incuteret. Quingenti singulis diebus crucifigebantur, & sæpe plures, ita, ut non tantum cruces, sed & crucibus erigendis locus deficeret. Milites morituris illudentes diverso eos habitu affigebant. At Seditiosi, ut animos a deditioem averterent, junctos, amicosque pendentium in patibulis in murum trahentes, aspicere cogebant, quæ fors, si se Romanis dederent, eos maneret. Quosdam Titus amputatis manibus in urbem remisit; nihil vero emolliendis, terrendisve Seditiosorum animis par erat.

VI. c. 13.

Tandem, ut universos fame debellaret, arctius quam hæctenus totam urbem incingere statuit. In hunc finem circum
Civi-

Civitatem murum a militibus exstrui jubet, duas Leucas in circuitu habentem, & tredecim modicis propugnaculis munitum, ubi diu noctuque excubabant. Tanta moles trium dierum labore perfecta est. Civitate hunc in modum inclusam, jam integræ familiæ fame contabescabant. Domus mulieribus, & infantibus, plateæ senibus enecatis scatebant. Juvenes in foris videbantur inaniter tumentis corpore tanquam spectra circum repere, & subito corruere. Superstitibus nec animus, nec vires sepeliendi mortuos superpetebant. Multi, cum aliorum cadavera terræ mandarent, labori immoriebantur; multi spirantes in suis sepulchris procumbebant, sicque mortem operiebantur. Nullæ videbantur lacrymæ; nullus clamor audiebatur; tota civitas profundo silentio, & quasi funesta nocte erat involuta. Seditiosi ædes aperiebant, ut defunctorum corpora spoliarent, quod cum fecissent, inter jocos, & risus recedebant. Armorum suorum aciem in his cadaveribus tentabant, quandoque etiam spiritum adhuc trahentium corporibus; rogati vero a quoquam, ut ferro sibi vitæ, patiendique finem facerent, preces respuebant. Morientes ad Templum oculis conversis cum Deo expostulare videbantur, quod hos impios, totius Gentis perniciem, vivere sineret. Obsidionis initio mortuos pecunia

Sæculum I.
A. C. 70.

VI. c. 14.

Ms. B. 1. 1. 1.

T 5

cunia

Sæculum I.
A. C. 70.

cunia ararii publici tumulari curaverant, ne aerem inficerent, postquam autem huic labori nullæ amplius vires sufficiebant, mortui ex muris in præcipitia proolvebantur, quæ ut cadaveribus repleta, fœtoremque inde ascendentem sensit Titus, suspirans, & levatis in Cœlum manibus, Deum Testem invocabat, se invito hanc gentem tot malis obrui, utque miseriæ finem acceleraret, acrius operi instare suos imperat.

§. XXXVIII.

Seditiosorum violentia.

VI. Bell.
c. 15.

At ulterius progressa est Seditiosorum violentia. Simon Mathiam Pontificem, illum ipsum, cujus beneficio sibi aditus in urbem patuerat, quod Romanis faveret, accusatum, adempta defensionis facultate, mortis damnat; neque hoc satis; tres Mathiæ filios, in conspectu Patris, unicam gratiam, ut saltem sibi, priusquam filiis, mori liceret, deprecantis, obtruncat, eorumque corpora sepulturæ honore privat. Cum his factis plurimorum odium incurrisset, Judas Tribunorum unus turrim suæ custodiæ commissam tradere Romanis parabat, quem occupatis consiliis Simon cum decem consociis capite plexit. Cœterum Joannes Templo inclusus, cum populum ultra deprædari

VI. c. 16.